

Västmakternas stormanlopp mot rättssamhället

av Paul Craig Roberts

Den 28 augusti 2012

En ny [film](#), "Compliance" (svenska: undfallenhet), granskar "människans begär att följa och lyda auktoriteter." Liberala inrättningar, såsom medierna, universiteten, de federala domstolarna och människorättsorganisationerna, som av hävd verkat återhållande på den blinda lydningen för auktoriteter, har i våra dagar gått över på maktens sida. Undergrävandet av dessa institutioner har förvandlat dem från bromsar på makten till tjänare av makten. Resultatet har blivit att kulturen förvandlats från rättssamhälle till ansvarsbefriad auktoritet, som vilar på makt som upprätthålls med propaganda.

Propagandan är viktig för inhamrandet av tillit till auktoriteten. Fallet Pussy Riot visar vilken makt Washingtons propaganda har också inne i själva Ryssland och avslöjar att Washingtons propaganda har köpt viktiga människorättsorganisationer såsom Human Rights Watch, Chatham House och Amnesty International.

I de västerländska medierna betecknas Pussy Riot som en punkrockgrupp, men den tycks i själva verket vara en grupp som är känd som Vojna (krig) och som genomför oanständiga eller skandalösa, i förväg icke anmälda offentliga föreställningar, såsom den i den ryska katedralen, en sexuell orgie i ett museum och händelser som [denna](#) och [denna](#).

Tre av dem som uppträdde i katedralen greps, åtalades, ställdes inför rätta och dömdes för att ha brutit mot skriven lag, och de fick två års fängelse. Voice of Russia sände nyligen en diskussion av fallet från sin Londonstudio. Representanter för Human Rights Watch och Chatham House påstod att detta fall verkligen handlade om yttrandefriheten och att de dömda kvinnorna blivit politiska fångar därför att de kritiserat Rysslands president Putin.

Detta påstående är inte ärligt. Under den helgerånande föreställningen i den ryska katedralen icke ens nämndes Putin. Uttalandena om Putin lades till efter händelsen i den videofilm som publicerades på internet i försök att göra om ett brott till en politisk protest.

Dessa representanter för människorättsorganisationer påstod också att den fällande domen mot kvinnorna var något som kunde ha hänt bara i Ryssland. Programledaren påpekade emellertid att de flesta europeiska länder faktiskt har lagar liknande Rysslands och att ett antal västeuropeiska lagbrytare av liknande slag häktats och straffats ännu strängare. Jag läste nyligen ett nyhetstelegram från Tyskland om att en grupp kvinnor, som ville göra efter Pussy Riot och iscensatte en liknande protest till stöd för den ryska gruppen, hade gripits. En analys av dessa frågor finns att läsa [här](#).

Dessa företrädare för människorättsorganisationer tycks tro att Putin har kuggats i demokratiprovet genom att inte lägga ner åtalet. Men antingen styrs ett land av lag eller styrs det inte av lag. Om Putin åsidosätter lagen, betyder det att Putin är lagen.

Vare sig Washington har ett finger med i Pussy Riot-händelsen via de ryska protestgrupper det finansierar eller ej, var Hitlery Clinton inte sen att göra propaganda av saken. Yttrandefriheten är hotad i Ryssland, sade hon.

Washington utnyttjade fallet Pussy Riot för att ge igen mot Putin för hans motstånd mot Washingtons förstörelse av Syrien. Den juridiska fråga som man bortser ifrån är Washingtons inblandning i ryska inre angelägenheter. Att människorättsorganisationer är så nära lierade med Washingtons propaganda skadar människorättsarbetets trovärdighet. Om människorättsgrupper ses som hjälptrupper åt Washingtons propaganda, dunstar deras moraliska auktoritet bort.

Det engelska språkets allt behärskande ställning, vilken beror på det brittiska världsväldet på 1700- och 1800-talen och på den amerikanska övermakten på 1900-talet och 2000-talets första årtionde, gör det lätt för Washington att kontrollera förklaringarna. Andra språk har helt enkelt inte konkurrenskraft nog.

Washington har också fördelen av att ha burit den Vita Hatten under kalla kriget. De folk som ingick i Sovjetimperiet och rent av många ryssar ser alltså Washington som iförd den Vita Hatten. Washington har utnyttjat denna fördel för att finansiera "färgrevolutioner", som dragit länder ut ur den ryska inflytelsesfären in i Washingtons inflytelsesfär.

Tony Cartalucci drar [slutsatsen](#) att "Amnesty International är amerikanska utrikesdepartementets propagandaavdelning." Cartalucci anmärker att Amnestys verkställande direktör är förutvarande tjänstemannen i utrikesdepartementet Suzanne Nossel, som sammanblandar "kampen för mänskliga rättigheter" med Förenta staternas världsledarskap.

Amnesty ser faktiskt ut som en förstärkare för Washingtons propaganda. Amnestys senaste e-brev till sina medlemmar (daterat den 27 augusti) lyder: "Som om rättegången och domen mot tre medlemmar av Pussy Riot nyligen inte vore skamliga nog, jagar nu den ryska polisen andra medlemmar av bandet. Var så säkra: de ryska myndigheterna är oförsonliga. Hur långt är de ryska myndigheterna egentligen beredda att gå för att tysta oliktankare? Säg åt den ryska regeringen att sluta jaga Pussy Riot!"

Amnesty Internationals e-brev till medlemmarna den 23 augusti, "Vakna, världen", är fullständigt ensidigt och lägger hela skulden för våldet i Syrien på den syriska regeringen, inte på al-Qaida och andra utifrån kommande grupper som Washington har beväpnat och släppt lös mot det syriska folket. Amnesty är bara intresserad av att få starka bilder som i allmänhetens ögon komprometterar den syriska regeringen: "Vi arbetar på att få denna komprometterande film spridd till journalister runt om i världen. Stöd vårt arbete och hjälp till så att vår förstahandsvideo ses av inflytelserika personer inom medierna."

Pussy Riot fick åtminstone en rättegång. Det är mer än vad Brandon Raub fick. Han är veteran i amerikanska marinkåren och har i två perioder tjänstgjort i stridande förband. Raub publicerade på Facebook sin åsikt att Washington hade missbrukat honom för ett olagligt program. Ortpolis, federal polis och säkerhetspolis [slog till](#) mot honom i hans hem, släpade iväg honom och på inrådan av en socialarbetare spärrade in honom på mentalsjukhus för observation.

Jag har inte sett eller hört några protester från Human Rights Watch, Amnesty International eller Chatham House. I stället var det en lokal domare i Virginia, W. Allan Sharrett, som fick påpeka att det inte fanns någon anledning att gripa Raub och hålla honom inspärrad annat än för att straffa honom därför att han utövat sin rätt till yttrandefrihet.

I allt ökande omfattning straffas amerikaner för att de utövar sin rätt till yttrandefrihet. Flera videofilmer, som visar polisvåld mot occupy-rörelsen, finns att se på youtube. De visar gestapoliknande hejdukar till poliser som slår kvinnor, använder pepparspray mot protesterande som sitter med sänkt huvud, batonger som blixtrar när amerikaner får skallen inslagen och protesterande som blivit slagna medvetslösa och släpas bort i handklovar för att de fredligt utövat en författningsskyddad rättighet.

Man har protesterat mera mot Rysslands behandling av Pussy Riot än mot den amerikanska regeringens rättsstridiga fängslande och tortyr av Bradley Manning eller den brittiska regeringens hot att tränga in på Ecuadors ambassad och släpa ut Wikileaks' grundare Julian Assange.

När en kinesisk regimkritiker sökte asyl på Förenta staternas ambassad i Kina, böjde sig den kinesiska regeringen för folkrätten och tillät regimkritikern fri passage till Förenta staterna. Men Storbritannien med sin "frihet och demokrati" vägrar Assange fri passage, när

han beviljats asyl, och det kommer ingen protest från Clinton i amerikanska utrikesdepartementet.

I ”China’s Rise, America’s Fall” (Kinas uppgång, Amerikas fall) framför Ron Unz det övertygande [argumentet](#) att den kinesiska regeringen bättre respekterar rättsprinciper och är mer lyhörd för det folk den styr över än Washington är. I dag är det Ryssland och Kina, inte Storbritannien och Europa, som bestrider Washingtons anspråk att den amerikanska regeringen står över folkrätten och har rätten att störta andra regeringar som den ogillar.

Den laglöshet, som numera kännetecknar både Förenta staternas och Storbritanniens regering, är ett allvarligt hot mot mänsklighetens finaste skapelse – rättssamhället – för vilken britterna kämpat sedan Alfred den Stores dagar på 800-talet till den ärorika revolutionen på 1600-talet.

Var finns protesterna mot denna anglo-amerikanska förstörelse av rättssamhället?

Varför gör inte Human Rights Watch, Amnesty International och Chatham House detta till sin sak?

Originallets titel: *The Western Onslaught Against International Law*. Översättning från engelska av Lars Adelskog.

Om författaren: Paul Craig Roberts är doktor i ekonomi. Han var statssekreterare i Förenta staternas finansdepartement i Reaganadministrationen. Han har varit redaktör vid *Wall Street Journals* ledarsida och redaktör vid *National Review*. Han är medförfattare till boken *The Tyranny of Good Intentions*.